

3. Situația biblică în ansamblu

În Biblie sunt opt secțiuni clare în care se tratează fenomenul vorbirii în limbi³¹. Trei locuri sunt în Vechiul Testament și cinci locuri se găsesc în Noul Testament. Este important să studiem exact fiecare loc, ca să putem privi în ansamblu mărturia biblică cu privire la această temă. Este vorba de următoarele texte:

1. Geneza 2, 16-17, 19-20, 23
2. Geneza 11, 1-9
3. Isaia 28, 11-12
4. Marcu 16, 15-20
5. Faptele Apostolilor 2, 1-21
6. Faptele Apostolilor 10, 44-48
7. Faptele Apostolilor 19, 1-7
8. 1 Corinteni 12-14

În continuare le vom cita mai întâi în sensul unei inventarieri, făcând o caracterizare și definire a lor în context:

a) Geneza 2

Înțelegerea limbilor a fost prezentă chiar de la începutul începuturilor

În Geneza 2, 16 și 17 se relatează cum Dumnezeu a făcut un legământ cu Adam, la scurt timp după crearea lui³²:

»Domnul Dumnezeu a dat omului porunca aceasta: „Poți să mănânci după plăcere din orice pom din grădină; dar din pomul cunoștinței binelui și răului să nu mănânci, căci în ziua în care vei mânca din el, vei muri negreșit.”«

Potrivit acestui loc din Scriptură, Adam a fost în stare, chiar de la începutul existenței sale, să înțeleagă vorbirea lui Dumnezeu, fără să fie nevoie ca mai înainte s-o învețe. Avem aici primul caz al vorbirii în limbi în sensul biblic. Adam a putut să înțeleagă imediat vorbirea lui Dumnezeu. Centrul vorbirii sale – centrul vorbirii senzoriale situat în lobul temporar, centrul Wernickesch – a fost chiar de la început mai dinainte programat și apt de a funcționa. Pentru prima dată vedem aici în Biblie că Dumnezeu poate da oamenilor aptitudinea de a înțelege imediat o limbă pe care niciodată nu au învățat-o. Această constatare devine mult mai importantă atunci când ne vom ocupa în Noul Testament cu darul interpretării, respectiv al traducerii vorbirii în limbi³³. Traducerea unei vorbiri în limbi înseamnă că traducătorul prin minunea lucrată de Dumnezeu înțelege realmente limba străină și o poate reda în limba maternă!

³¹ Într-un anumit sens vindecarea surzilor și mușilor de către Isus Mesia (Isaia 35, 4-6) are ceva comun cu această tematică. Evangheliile arată o serie de astfel de cazuri în care oamenii, fără a parcurge un proces de învățare, au putut să vorbească: compară cu Matei 9, 32-33 (mut); Matei 11, 5 (surzi); Matei 12, 22 (mut); Matei 15, 30-31 (muți); Marcu 7, 32-37 (surdul care vorbea greu); Marcu 9, 17,25 (surdo-mut); Luca 7, 22 (surzi); Luca 11, 14 (mut). Aceste locuri se deosebesc gradual de tematica noastră. De aceea nu le-am încadrat în cele opt locuri clasice care vorbesc despre vorbirea în limbi.

³² Compară cu Osea 6, 7.

³³ Compară cu *diermêneuo* (= »a interpreta«, »a traduce«): 1 Corinteni 12, 30; 14, 5, 13, 27; *hêrmeneia* (= »interpretare«, »traducere«); 1 Corinteni 12, 10; 14, 26; *diermêneutês* (= »interpret«, »traducător«); 1 Corinteni 14, 28.

Aptitudinea de a vorbi a fost prezentă chiar de la începutul începuturilor

Potrivit relatării din Geneza 2, 23, Adam a fost capabil chiar de la crearea lui să se exprime folosind vorbirea articulată. După crearea Evei din coasta sa, într-un mod asemănător »clonării«, Adam s-a exprimat folosind expresii romantice, în formă de vers:

»Și omul a zis: „Iată în sfârșit aceea care este os din oasele mele și carne din carnea mea! Ea se va numi femeie (în ebraică: *'ishah*), pentru că a fost luată din om (în ebraică: *'ish*).«

Aceasta a avut loc în aceeași zi în care Adam a fost adus la existență (compară cu Geneza 1, 26-31)³⁴. Din aceasta se deduce că centrul vorbirii motorice – câmpul Brocasche – a fost mai dinainte programat în creierul primilor oameni și în felul acesta, fără un proces de învățare, puteau să vorbească.

Câmpul (zona) Brocasche – producerea vorbirii.

Centrul Wernickesches – înțelegerea vorbirii.

Dotarea cu aptitudinea de a crea cuvinte noi

Din Geneza 2, 19-20 rezultă de asemenea că Adam chiar din ziua în care a fost creat, a fost în stare să creeze cuvinte noi și în felul acesta să-și lărgască și să-și îmbogățească vocabularul prin așa-zisele *neologisme*:

»Domnul Dumnezeu a făcut din pământ toate animalele pământului și toate păsările cerului, și le-a adus la om, ca să vadă cum are să le numească; și orice nume pe care-l dădea omul fiecărei viețuitoare, acela-i era numele. Și omul a pus nume tuturor vitelor, păsărilor cerului și tuturor animalelor pământului.«

b) Geneza 11, 1-9

După potop, comunitatea de oameni din Babel a avut o singură vorbire comună. Ca urmare a mândriei lor și a rebeliunii împotriva lui Dumnezeu, Domnul le-a încurcat limbile, dând fiecărei ginți o limbă nouă. Toate gințile care au primit o limbă nouă au pierdut pe cea veche. Ele stăpâneau noua vorbire fără să fi avut loc un proces prealabil de învățare. Nu a fost altceva, decât o vorbire în alte limbi lucrată de Dumnezeu. Așa cum a fost la Adam și soția lui Eva în Geneza 2, tot așa oamenii din Babel au primit un sistem de vorbire complet nou, de inspirație divină, pe care puteau să-l folosească de la sine, fără ca voința lor, mintea lor sau autocontrolul să fie îngădite în vreun fel. Ei au primit de la Dumnezeu două lucruri: aptitudinea de a înțelege vorbirea și aptitudinea de a vorbi în cadrul noului sistem de vorbire pe care niciodată nu l-au învățat. Atât centrul Wernickesche din creier, cât și câmpul Brocasche au fost reprogramate de Dumnezeu. Aceasta a avut loc în așa fel, încât personalitatea omului a rămas 100% intactă.

Prin minunea limbilor de la Babel urma ca omenirea să devină împărțită în diverse națiuni și să fie împrăștiată pe întreaga suprafață a pământului.

Potrivit cu Geneza 2, Dumnezeu a dat la început omului o singură vorbire. Relatarea cum Dumnezeu a dat omenirii alte limbi de vorbire o găsim în Geneza 11, 1-9:

»Tot pământul avea o singură limbă și aceleași cuvinte³⁵. Pornind ei înspre răsărit³⁶, au dat peste o câmpie în țara Șinear³⁷; și au descălecat acolo. Și au zis unul către altul: „Haidem!³⁸ să facem

³⁴ Eva a fost creată în a șasea zi a creației. Interpretarea corectă a Bibliei arată că zilele creației au fost zile normale, și nu perioade lungi de timp.

³⁵ Locul din Geneza 11, 1 arată că după potop omenirea avea același sistem de vorbire și poseda același vocabular.

³⁶ În ebraică *miqedem* = »țara dinspre răsărit«. De la ținutul muntos Ararat, Babilonia este așezată spre sud. Aceste date geografice din Geneza 11, 1 trebuie înțelese din punctul de vedere al lui Moise. El a scris cartea Geneza în Egipt și/sau în pustia Sinai.

³⁷ Numele ebraic *šin'ar* (=Șinear) corespunde noțiunii inscripției cuneiforme *šanhar* în textele școlii de scriitori hetiti și siriieni din mileniul al doilea înainte de Hristos.

Vorbirea în alte limbi sau vorbire extatică?

cărămizi, și să le ardem bine în foc.” Și cărămida le-a ținut loc de piatră, iar smoala le-a ținut loc de var. Și au mai zis: „Haidem! să ne zidim o cetate și un turn al cărui vârf să atingă cerul, și să ne facem un nume, ca să nu fim împrăștiați³⁹ pe toată fața pământului.” Domnul S-a pogorât ca să vadă cetatea și turnul, pe care-l zideau fiii oamenilor. Și Domnul a zis: „Iată, ei sunt *un singur* popor, și toți au *aceeași* limbă; și iată de ce s-au apucat; acum nimic nu i-ar împiedica să facă tot ce și-au pus în gând. Haidem! să Ne pogorâm și să le încurcăm acolo limba, ca să nu-și mai înțeleagă vorba unii altora.” Și Domnul i-a împrăștiat de acolo pe toată fața pământului; așa că au încetat să zidească cetatea. De aceea cetatea a fost numită Babel⁴⁰, căci acolo a încurcat⁴¹ Domnul limba întregului pământ, și de acolo i-a împrăștiat Domnul pe toată fața pământului.«

Numele Babel are ca rădăcină cuvântul *balal*. Acest cuvânt are în ebraică înțelesul de bază »a umezi (cu ulei)«, »a stropi (cu ulei)«, »a încurca«, »a amesteca«. Acest cuvânt este folosit în Vechiul Testament cu precădere în locurile unde este vorba de *amestecarea uleiului cu făina*.⁴² O astfel de amestecătură de ulei și făină dă naștere la ceva care nu se poate descâlci. Prin faptul că Dumnezeu a dat omenirii preistorice o mulțime de limbi noi, pentru omenire a luat naștere o problemă de comunicare de nedescâlci. Până în zilele noastre această problemă nu a putut fi depășită. Prin aceasta se explică în contextul din Geneza 11 înțelesul secundar de *balal* în sensul de »încurcare« (Geneza 11, 9). Derivat din aceasta, numele cetății »Babel« înseamnă »încurcătură«.

c) **Isaia 28, 11-12**

Cu circa 700 de ani înainte de Hristos, Isaia a vestit că Cel veșnic *va vorbi într-o zi poporului Israel prin limbi străine*. Cu toate că acest eveniment ar fi trebuit să trezească toată atenția acelorora cărora le era adresat, din păcate Israel nu va lua în seamă acest mesaj⁴³.

»Ei bine! Prin niște oameni cu buze bâlbăitoare și cu vorbirea străină va vorbi poporului acestuia Domnul. El îi zicea: „Iată odihna; lăsați pe cel ostenit să se odihnească; iată locul de odihnă!” Dar ei n-au vrut să asculte.«

Apostolul Pavel citează în 1 Corinteni 14, 21 aceste versete din Isaia și le pune în directă legătură cu vorbirea în limbi nou-testamentale:

»În Lege⁴⁴ este scris: „Voi vorbi norodului⁴⁵ acestuia prin altă limbă și prin buze⁴⁶ străine, și nici așa nu Mă vor asculta, zice Domnul.” Prin urmare, limbile sunt un semn nu pentru cei credincioși, ci pentru cei necredincioși. Prorocia, dimpotrivă, este un semn nu pentru cei necredincioși, ci pentru cei credincioși.« (versetul 22)

Scriitorul inspirat trage concluzia din aceste versete că aceste semne erau în mod deosebit destinate pentru cei necredincioși (1 Corinteni 14, 22), însă numai dacă cei cărora le erau adresate înțelegeau aceste limbi străine, altfel în mod silit vor gândi că acești vorbitori sunt ieșiți din minți. Această problemă este prezentată în versetul următor (1 Corinteni 14, 23):

»Deci, dacă s-ar aduna toată Biserica la un loc, și toți ar vorbi în alte limbi, și ar intra și de cei fără daruri, sau necredincioși, n-ar zice ei că sunteți nebuni?«

³⁸ Cuvântului rebelic „Haideti!” al comunității vechi din Geneza 11, 3,4 îi corespunde cuvântul „Haideti!» al Trinității, când este vorba de judecata din Geneza 11, 7.

³⁹ Sau: *ca să nu ne împrăștiem*.

⁴⁰ Încurcătură.

⁴¹ = ebraică *balal*.

⁴² De exemplu în Exodul 29, 2 (*matztzoth challoth* = »caș găurit [turte nedospite]«); Exodul 29, 40 (*solet* = »floare de făină«); Levitic 7, 10 (*mincha* = »jertfă de mâncare«).

⁴³ Expresia »buzes bâlbăitoare« este o expresie tipic ebraică pentru »limbile barbare«.

⁴⁴ Noțiunea de Lege înseamnă aici întreg Vechiul Testament.

⁴⁵ În contextul din Isaia 28 se înțelege poporul Israel.

⁴⁶ »Buzes« = este în ebraică (*saphah*) aceeași expresie ca și pentru »vorbire«.

d) Marcu 16, 15-20

Domnul Isus Hristos, după învierea Sa victorioasă, a dat celor 11 apostoli ai Săi misiunea de a vesti Evanghelia pe tot pământul. *Acest mesaj cu caracter nou trebuia confirmat prin diverse semne. Unul din aceste semne este fenomenul vorbirii în alte limbi:*

»Apoi le-a zis: „Duceți-vă în toată lumea, și propovăduiți Evanghelia la orice făptură. Cine va crede și se va boteza, va fi mântuit; dar cine nu va crede va fi osândit. Iată semnele care vor însoți pe cei ce vor crede: în Numele Meu vor scoate draci; vor vorbi în limbi noi⁴⁷; vor lua în mână șerpi; dacă vor bea ceva de moarte, nu-i va vătăma; își vor pune mâinile peste bolnavi, și bolnavii se vor însănătoși.” Domnul Isus, după ce a vorbit cu ei, S-a înălțat la cer, și a șezut la dreapta lui Dumnezeu. Iar ei au plecat și au propovăduit pretutindeni. Domnul lucra împreună cu ei, și întărea Cuvântul prin semnele care-l însoțeau.«

e) Faptele Apostolilor 2, 1-21

În ziua de Rusalii a fost turnat Duhul Sfânt peste credincioșii mesianici iudei aflați în Ierusalim. Acest eveniment a însemnat o tăietură adâncă, respectiv un început nou în istoria mântuirii: prin botezul cu Duhul Sfânt s-a constituit Biserica, comunitatea creștinilor (1 Corinteni 12, 13). În această zi s-a împlinit pentru prima dată făgăduința din Isaia 28 și Marcu 16. Ucenicii au început să vestească în tot felul de limbi străine și dialecte, pe care ei nu le-au învățat mai înainte, marile fapte ale lui Dumnezeu (Faptele Apostolilor 2, 4-11). *Acest semn simboliza pentru Israel, că Dumnezeu nu va mai vorbi în mod deosebit numai unui singur popor. Mesajul despre Mântuitorul Isus Hristos trebuia adus tuturor popoarelor în limba lor proprie, conform programului cu patru puncte cuprins în mandatul de misiune mondială din Faptele Apostolilor 1, 8:*

1. Ierusalim
2. Iudeea
3. Samaria
4. până la marginile pământului.

Deoarece acest eveniment a avut loc în același timp cu sărbătoarea iudaică a Templului »Schavuoth« (= Rusalii), pe lângă vizitatorii din cetățile și satele țării Israel, au venit în vizită la Ierusalim și nenumărați iudei din tot imperiul roman și chiar din alte țări⁴⁸. Acești iudei puteau înțelege aceste multe limbi străine vorbite de acești galileeni fără pregătire corespunzătoare. Aceasta a pus în derută pe ascultători. Localnicii nu înțelegeau nimic. Ei au respins fenomenul cu batjocură, spunând că aceștia sunt beți.

Rusaliile au fost revenirea încurcării limbilor de la Babel. Babel înseamnă despărțire și că nu se mai puteau înțelege. În contrast cu aceasta, în Ierusalim la Rusalii a fost o strângere și unire în Hristos. Prin Evanghelie trebuiau să se dărâme barierele între culturi, rase și barierele de vorbire. La Rusalii în anul 32 după Hristos s-a demonstrat pentru prima dată această posibilitate.

Medicul⁴⁹ Luca a descris minunea vorbirii în limbi în legătură cu evenimentul de la Rusalii în cea de-a doua parte a dublei⁵⁰ sale lucrări biblice (Faptele Apostolilor 2, 1-21):

»În ziua Cincizecimii, erau toți împreună în același loc. Deodată a venit din cer un sunet ca vâjâitul unui vânt puternic, și a umplut toată casa unde ședeau ei. Niște limbi ca de foc au fost văzute împărțindu-se printre ei, și s-au așezat câte una pe fiecare din ei. Și toți s-au umplut de Duh

⁴⁷ Grecește *kainos* = neobișnuit, străin. Din aceasta rezultă: nou pentru vorbitor, nu »nou« în sensul că »nu a existat până atunci«, căci atunci ar fi în greacă *neos* (= nou, încă necunoscut).

⁴⁸ Deoarece timpul de vară timpurie de la Rusalii era în antichitate timpul ideal de călătorie, se poate presupune că în mod deosebit la această sărbătoare anuală au venit cei mai mulți iudei din străinătate la Ierusalim.

⁴⁹ Coloseni 4, 14.

⁵⁰ Evanghelia după Luca și Faptele Apostolilor (compară cu Luca 1, 1-14; Faptele Apostolilor 1, 1).

Vorbirea în alte limbi sau vorbire extatică?

Sfânt, și au început să vorbească în alte limbi, după cum le da Duhul să vorbească. Și se aflau atunci în Ierusalim iudei, oameni cucernici din toate neamurile care sunt sub cer. Când s-a auzit sunetul acela, mulțimea s-a adunat și a rămas încremenită; pentru că fiecare îi auzea vorbind în limba lui. Toți se mirau, se minunau, și ziceau unii către alții: „Toți aceștia care vorbesc, nu sunt Galileeni? Cum dar îi auzim vorbind fiecareia dintre noi în limba noastră, în care ne-am născut? Parți, Mezi, Elamiți, locuitori din Mesopotamia, Iudea, Capadocia, Pont, Asia, Frigia, Pamfilia, Egipt, părțile Libiei dinspre Cirena, oaspeți din Roma, Iudei sau prozeliți, Cretani și Arabi, îi auzim vorbind în limbile noastre lucrurile minunate ale lui Dumnezeu!” Toți erau uimiți, nu știau ce să creadă, și ziceau unii către alții: „Ce vrea să zică aceasta?” Dar alții își băteau joc, și ziceau: „Sunt plini de must!” Atunci Petru s-a sculat în picioare cu cei unsprezece, a ridicat glasul și le-a zis: „Bărbați iudei și voi toți care locuiți în Ierusalim, să știți lucrul acesta, și ascultați cuvintele mele! Oamenii aceștia nu sunt beți, cum vă închipuiți voi, căci nu este decât al treilea ceas din zi. Ci aceasta este ce a fost spus prin prorocul Ioel: „În zilele de pe urmă, zice Dumnezeu, voi turna din Duhul Meu peste orice făptură; feciorii voștri și fetele voastre vor proroci, tinerii voștri vor avea vedenii, și bătrânii voștri vor visa visuri! Da, chiar și peste robii Mei și peste roabele Mele voi turna, în zilele acelea, din Duhul Meu, și vor proroci. Voi face să se arate semne sus în cer și minuni jos pe pământ, sânge, foc și un vârtej de fum; soarele se va preface în întuneric, și luna în sânge, înainte ca să vină ziua Domnului, ziua aceea mare și strălucită. Atunci oricine va chema Numele Domnului, va fi mântuit.”«

Vorbirea în alte limbi în ziua de Rusalii este evident o apariție, care în caracterul ei are paralele și contraste clare cu evenimentul de încurcare a limbilor ce a avut loc după potop. Într-un anumit sens am putea numi evenimentul de la Rusalii ca revenirea istoriei de construire a turnului Babel din Geneza. *Faptele Apostolilor 2 constituie contrapunctul nou-testamental al Genezei 11.*

Ucenicii lui Isus vorbeau în tot felul de limbi străine existente. Iudeii din străinătate auzeau pe ucenicii lui Isus vorbind în multe și diverse limbi și dialecte ale țărilor de origine (Faptele Apostolilor 2, 5-12). Nu este vorba de o minune a auzirii, așa cum uneori se afirmă greșit în baza Faptelor Apostolilor 2, 8, ci este vorba realmente de o minune a vorbirii, căci Faptele Apostolilor 2, 4 arată clar că ucenicii lui Isus se exprimau în limbi străine.

f) Faptele Apostolilor 10, 44-48

Până în momentul descris în Faptele Apostolilor 10 domnea printre credincioșii mesianici iudei părerea că cei ce nu sunt iudei și au venit la credința în Mântuitorul Isus Hristos trebuiau să treacă la iudaism făcând botezul prozelit. Numai în felul acesta ar fi devenit posibil ca și ei să primească Duhul Sfânt, așa cum a avut loc la Rusalii cu creștinii iudei (Faptele Apostolilor 2). Când apostolul Petru, după multe ezitări, a vestit Evanghelia sutașului roman Corneliu și celor ce erau cu el acolo, aceștia au primit Duhul Sfânt de îndată ce prin credință au primit vestea bună⁵¹. Dovada pentru aceasta era faptul că acești romani au început să laude pe Dumnezeu în limbi străine, necunoscute lor până atunci, și aceasta la început, când încă nici nu erau botezați. Însoțitorii iudei ai apostolilor au auzit și au înțeles aceste rugăciuni⁵². Au fost complet derutați, căci priveau aceasta ca imposibil. Deoarece acești iudei au înțeles limbile străine⁵³ ale romanilor din casa lui Corneliu, a devenit clar că era vorba de limba ebraică și de așa-numita arameică palestineno-iudaică, ceea ce în gura acestor neamuri era atunci ceva cu totul deosebit. *Acest*

⁵¹ Aceasta este în concordanță cu principiul învățurii apostolice din Efeseni 1, 13-14: credinței mântuitoare în Evanghelie îi urmează pecetluirea cu Duhul Sfânt. Ceea ce nu are loc în această ordine trebuie privit ca un caz special. Compară cu Faptele Apostolilor 2, 38: de la iudeii din ziua de Rusalii s-a cerut mai mult decât de la neamurile din Faptele Apostolilor 10, și anume ca mai întâi să aibă loc botezul de mărturisire pe Mesia cel repudiat. Faptele Apostolilor 8, 14-17: samaritenii, care erau popor dușman al iudeilor, trebuiau mai întâi, prin punerea mâinilor, să recunoască unitatea cu credincioșii iudei.

⁵² Verbul grecesc *akouô* (Faptele Apostolilor 10, 46) are înțeles dublu. Poate însemna »a auzi«, dar poate însemna și »a înțelege«.

⁵³ A se lua seama la forma plural »limbile« din Faptele Apostolilor 10, 46!

Vorbirea în alte limbi sau vorbire extatică?

eveniment trebuia să demonstreze că Dumnezeu primește în Biserica / Adunarea Sa pe păgânii care s-au pocăit, și anume fără ca ei mai înainte să fi devenit iudei printr-un botez prozelit (Faptele Apostolilor 10):

»Pe când rostea Petru cuvintele acestea, S-a coborât Duhul Sfânt peste toți cei ce ascultau Cuvântul. Toți credincioșii tăiați împrejur⁵⁴, care veniseră cu Petru, au rămas uimiți când au văzut că darul Duhului Sfânt s-a revărsat și peste neamuri⁵⁵. Căci îi auzeau vorbind în limbi și măbind⁵⁶ pe Dumnezeu. Atunci Petru a zis: „Se poate opri apa ca să nu fie botezați aceștia, care au primit Duhul Sfânt ca și noi?” Și a poruncit să fie botezați în Numele Domnului Isus Hristos. Atunci l-au rugat să mai rămână câteva zile la ei.«

g) Faptele Apostolilor 19, 1-7

Atunci când Pavel a venit la Efes în jurul anului 54 după Hristos, a întâlnit circa doisprezece ucenici ai lui Ioan Botezătorul. Acești ucenici nu primiseră Duhul Sfânt. Evenimentul de la Rusalii (Faptele Apostolilor 2) le era străin, tot așa și multe alte lucruri care erau în legătură directă cu învățătura creștinismului. Pavel i-a condus mai departe. Ca semn al identificării lui cu ei, căci primiseră vestirea Evangheliei de la Pavel, își puse mâinile⁵⁷ peste ei. Prin faptul că acești bărbați au acceptat punerea mâinilor apostolilor, acești credincioși, vechi-testamentali până în acel moment, s-au făcut una cu credincioșii nou-testamentali. Când au primit Duhul Sfânt, au început să vorbească în alte limbi.

Vorbirea în alte limbi stă aici în legătură cu acel pas dramatic, când credincioșii în sensul Vechiului Testament devin credincioși în sensul Noului Testament.

»Pe când era Apolo în Corint, Pavel, după ce a trecut prin ținuturile de sus ale Asiei, a ajuns la Efes. Aici a întâlnit pe câțiva ucenici, și le-a zis: „Ați primit voi Duhul Sfânt când ați crezut?” Ei au răspuns: „Nici n-am auzit măcar că a fost dat un Duh Sfânt!” „Dar cu ce botez ați fost botezați?” le-a zis el. Și ei au răspuns: „Cu botezul lui Ioan.” Atunci Pavel a zis: „Ioan a botezat cu botezul pocăinței, și spunea norodului să creadă în Cel ce venea după el, adică în Isus.” Când au auzit ei aceste vorbe, au fost botezați în Numele Domnului Isus. Când și-a pus Pavel mâinile peste ei, Duhul Sfânt S-a pogorât peste ei, și vorbeau în alte limbi, și proceau. Erau cam doisprezece bărbați de toți.«

Se remarcă cât de mult cele trei locuri din Faptele Apostolilor, care tratează vorbirea în limbi, stau în legătură cu *timpul de început al creștinismului*:

- În Faptele Apostolilor 2 avem *începutul Bisericii*.
- În capitolul 10 cei care nu sunt iudei sunt introduși *pentru prima dată* în Biserică.
- În Faptele Apostolilor capitolul 19 este vorba de *trecerea de la Vechiul Testament la Noul Testament*.

h) 1 Corinteni 12 – 14

Pavel a învățat în general pe creștinii din Corint despre tema referitoare la darurile Duhului. Pe lângă multe alte manifestări ale Duhului Sfânt se vorbește în aceste trei capitole despre darul vorbirii în limbi. În Corint existau diverse abuzuri ale darurilor, precum și folosirea necorespunzătoare a lor. *De aceea aceste capitole se caracterizează, pe de o parte, prin învățătura generală, iar pe de altă parte, prin corecturile specifice pe care le conțin. Niciunde în*

⁵⁴ Aceștia sunt credincioșii dintre iudei care obișnuiau să taie împrejur în ziua a opta de la naștere pe copiii de parte bărbătească (Levitic 12, 3).

⁵⁵ Aceștia sunt păgânii, popoarele neiucaice.

⁵⁶ Grecește *megalynô* = a mări, a vesti mărimea.

⁵⁷ În slujba de jertfă israelită, punerea mâinilor avea un rol foarte important. Prin aceasta, cel care aducea jertfa se făcea una cu jertfa. În locul celui care jertfea murea jertfa (Levitic 1,4; 4,29)

Vorbirea în alte limbi sau vorbire extatică?

Noul Testament nu găsim atâtea detalii referitoare la esența vorbirii în limbi, așa cum găsim aici, și în mod deosebit în 1 Corinteni 14.

În capitolul 12 este vorba de diversitatea acțiunilor pline de putere ale Duhului Sfânt. Această diversitate se exteriorizează printr-o mulțime de daruri, slujiri și acțiuni.

În 1 Corinteni 13 este vorba de importanța dragostei. Dragostea lui Dumnezeu trebuie să fie motivația în folosirea darurilor date de El.

În capitolul 14 este vorba de tema *foloase*. Darurile trebuie folosite în întrunirile Bisericii în așa fel, încât să ducă la zidirea sufletească a altor oameni. Niciodată să nu se folosească pentru scoaterea în evidență a propriei persoane! Cu darurile să nu se slujească pentru sine însuși, ci altora, fraților și surorilor și oamenilor necredincioși.

Pentru a putea prezenta pregnant această temă, Pavel a ales două daruri, pe care le-a pus față în față: vorbirea în limbi și prorocia, adică vorbirea călăuzită de Duhul Sfânt pentru zidire, sfătuire și mângâiere. Dacă nu sunt de față persoane care vorbesc limbi străine – așa este învățătura apostolului –, atunci vorbirea în alte limbi nu folosește la nimic. Vorbitorul în altă limbă are el însuși foloase (1 Corinteni 14, 4a), pentru că știe exact ce spune (1 Corinteni 14, 2) – și desigur și Dumnezeu, Cel care aude rugăciunea. Dar ceilalți oameni – spre deosebire de el – nu vor fi zidiți (1 Corinteni 14, 4,6,17), pentru că cele spuse sunt pentru ei o taină de vorbire codificată (1 Corinteni 14, 2), ascultătorii nu vor avea nici un folos, căci ei nu știu ce se spune (1 Corinteni 14, 9). Cel ce vorbește este pentru ei un barbar (1 Corinteni 14, 9). Ei ocupă locul celor lipsiți de daruri (1 Corinteni 14, 16). În felul acesta, ascultătorii nu pot primi învățătură (1 Corinteni 14, 19). Nu este izbitor, că aici este vorba numai de alții, de ascultători, că prin vorbirea în alte limbi ei ar putea fi dezavantajați, dar vorbitorul nu va fi niciodată dezavantajat? Cum se mai poate atunci afirma, că cel ce vorbește în alte limbi nu știe ce spune? O asemenea concepție contrazice întreg textul din 1 Corinteni 14! Vorbitorul în alte limbi din timpurile biblice a știut totdeauna ce spune, s-a zidit pe sine însuși prin conținutul celor spuse. În mod evident, nu este fenomenul supranatural cel care zidește, ci ceea ce se spune. De îndată ce vorbirea în alte limbi putea fi făcută înțeleasă ascultătorilor prin traducere, atunci și ei se zideau sufletește (1 Corinteni 14, 5). În orice caz, vorbitorul însuși se zidea (1 Corinteni 14, 4). Dar pura zidire de sine era un țel minor. Orice exercitare a darurilor trebuie să aibă pe alții în vedere. Textul biblic nu vorbește absolut nimic despre simțiri deosebite și nici de acțiunile descrise în capitolul 1 al acestei cărți, pe care carismaticii le înalță și le atribuie vorbirii în limbi. Aceste atribuiri sunt simple fantezii, pe care nu le putem găsi în afirmațiile Cuvântului lui Dumnezeu, nici în 1 Corinteni 14, și în nici o altă parte a Bibliei!

Redăm textul din 1 Corinteni 12-14.

»[12,1] În ce privește darurile duhovnicești⁵⁸, fraților, nu voiesc să fiți în necunoștință. [2] Când erați păgâni, știți că vă duceați la idoli cei mulți, după cum erați călăuziți. [3] De aceea vă spun că nimeni, dacă vorbește prin⁵⁹ Duhul lui Dumnezeu, nu zice: „Isus să fie anatema!” Și nimeni nu poate zice: „Isus este Domnul”, decât⁶⁰ prin Duhul Sfânt. [4] Sunt felurite daruri⁶¹, dar este același Duh; [5] sunt felurite slujbe, dar este același Domn; [6] sunt felurite lucrări, dar este același Dumnezeu, care lucrează totul în toți. [7] Și fiecăruia i se dă arătarea⁶² Duhului spre folosul altora. [8] De pildă⁶³, unuia îi este dat, prin Duhul, să vorbească despre înțelepciune; altuia să vorbească despre cunoștință, datorită aceluiasi Duh; [9] altuia credința, prin același Duh; altuia, darul tămăduirilor, prin⁶⁴ același Duh; [10] altuia, puterea să facă minuni; altuia, prorocia⁶⁵; altuia,

⁵⁸ Grecește *pneumatikos* = acțiune duhovnicească / descoperire duhovnicească/ daruri duhovnicești; compară cu 1 Corinteni 12, 7.

⁵⁹ Adică: în puterea.

⁶⁰ Adică: în puterea.

⁶¹ Grecește: *charisma* = dar al harului, un dar nemeritat. Compară cu Romani 6, 23; 1 Corinteni 7, 7.

⁶² Grecește: *apokalypsis*.

⁶³ Alte liste cu daruri ale harului: 1 Corinteni 12, 28-30; Romani 12, 6-8; Efeseni 4, 11-12.

⁶⁴ Sau: prin puterea.

Vorbirea în alte limbi sau vorbire extatică?

deosebirea duhurilor; altuia, felurite⁶⁶ limbi; și altuia, tălmăcirea⁶⁷ limbilor. [11] Dar toate aceste lucruri le face⁶⁸ unul și același Duh, care dă fiecăruia⁶⁹ în parte⁷⁰, cum voiește⁷¹. [12] Căci, după cum trupul este unul și are⁷² multe mădulare și după cum toate mădularele trupului, măcar că sunt mai multe, sunt *un singur* trup, - tot așa este și Hristos⁷³. [13] Noi toți⁷⁴, în adevăr, am fost botezați de⁷⁵ *un singur* Duh, ca să alcătuim *un singur* trup, fie Iudei, fie Greci, fie robi, fie slobozi; și toți am fost adăpați dintr-*un singur* Duh. [14] Astfel, trupul nu este *un singur* mădular, ci mai multe. [15] Dacă piciorul ar zice: „Fiindcă nu sunt mână, nu sunt din trup⁷⁶”, - nu este pentru aceasta din trup? [16] Și dacă urechea ar zice: „Fiindcă nu sunt ochi, nu sunt din trup⁷⁷”, - nu este pentru aceasta din trup? [17] Dacă tot trupul ar fi ochi, unde ar fi auzul? Dacă totul ar fi auz, unde este mirosul? [18] Acum dar Dumnezeu a pus mădularele în trup, pe fiecare așa cum a voit El. [19] Dacă toate ar fi *un singur* mădular, unde ar fi trupul? [20] Fapt este că sunt mai multe mădulare, dar *un singur* trup. [21] Ochiul nu poate zice mâinii: „N-am trebuință de tine”; nici capul nu poate zice picioarelor: „N-am trebuință de voi.”⁷⁸ [22] Ba mai mult, mădularele trupului, care par mai slabe, sunt de neaparată trebuință. [23] Și părțile trupului, care par vrednice de mai puțină cinste, le îmbrăcăm cu mai multă podoabă. Așa că părțile mai puțin frumoase ale trupului nostru capătă mai multă frumusețe, [24] pe când cele frumoase n-au nevoie să fie împodobite. Dumnezeu a întocmit trupul în așa fel ca să dea mai multă cinste mădularelor lipsite de cinste: [25] pentru ca să nu fie nici o dezbinare în trup: ci mădularele să îngrijească deopotrivă unele de altele. [26] Și dacă suferă *un* mădular, toate mădularele suferă împreună cu el; dacă este prețuit un mădular, toate mădularele se bucură împreună cu el. [27] Voi sunteți trup⁷⁹ al lui Hristos, și fiecare, în parte, mădularele lui. [28] Și Dumnezeu a rânduit în Biserică, întâi, apostoli⁸⁰; al doilea, proroci; al treilea, învățători; apoi, pe cei ce au darul minunilor; apoi pe cei ce au darul tămăduirilor, ajutorărilor, cârmuirilor, și vorbirii în felurite limbi. [29] Oare toți⁸¹ sunt apostoli? Toți sunt proroci? Toți sunt învățători? Toți sunt făcători de minuni? [30] Toți au darul tămăduirilor? Toți vorbesc în alte limbi? Toți tălmăcesc⁸²? [31] Umblați dar după darurile cele mai bune. Și vă voi arăta o cale nespus mai bună.

[13,1] Chiar dacă aș vorbi în limbi omenești și îngerești⁸³, și n-aș avea dragoste, sunt o aramă sunătoare sau un chimval zăngănitor. [2] Și chiar dacă aș avea darul prorociei, și aș cunoaște toate tainele și toată știința; chiar dacă aș avea toată credința așa încât să mut și munții, și n-aș avea

⁶⁵ Același cuvânt și în următoarele capitole 12-14.

⁶⁶ Grecește: *glossa* = vorbire, limbă străină, limbă (ca organ al gurii).

⁶⁷ Sau: interpretarea.

⁶⁸ De durată: mereu / permanent.

⁶⁹ Compară cu 1 Petru 4, 10.

⁷⁰ De durată: mereu / permanent.

⁷¹ Duhul Sfânt este o persoană: O persoană are voință («cum vrea»), sentimente (Efeseni 4, 30; Romani 15, 30) și aptitudinea de a acționa («lucrează», «dă»).

⁷² Acest verset accentuează atât înțelesul de individ, cât și cel de colectiv.

⁷³ »Hristos« aici = trupul = Hristos unit cu cei mântuiți ai Adunării (compară 1 Corinteni 1, 13; Efeseni 3,4-6).

⁷⁴ = Pavel, ca unul care nu era din Corint și adunarea locală din Corint (compară cu Romani 12, 5). Trupul cuprinde pe toți cei mântuiți de pe tot pământul.

⁷⁵ Sau: în puterea

⁷⁶ Problema complexului de inferioritate.

⁷⁷ Problema complexului de inferioritate.

⁷⁸ Problema complexului de superioritate.

⁷⁹ Atenție: aici nu se spune »voi sunteți trupul lui Hristos«, ci »trup al lui Hristos« (fără articol – vezi traducerea GBV 2001 n.t.). Adunarea locală nu este Trupul lui Hristos, ci numai o parte din el. Toți creștinii născuți din nou din toată lumea constituie împreună Trupul lui Hristos.

⁸⁰ Apostolii (cei doisprezece pentru Israel și Pavel pentru neamuri) nu au avut succesori (compară cu Efeseni 2, 20).

Acest dar a încetat. De aceea noi trebuie să diferențiem între darurile temporare și darurile permanente!

⁸¹ Cuvintele »oare toți« exprimă că la această întrebare retorică trebuie să se răspundă cu »nu«.

⁸² Sau: expun, interpretează toți?

⁸³ Această propoziție nu spune că îngerii vorbesc altă limbă decât oamenii. Este vorba de limbi, pe care le vorbesc atât oamenii, cât și îngerii (compară cu Isaia 6; Daniel 9; Luca 1; Faptele Apostolilor 10; Apocalipsa 4, etc).

Vorbirea în alte limbi sau vorbire extatică?

dragoste, nu sunt nimic. [3] Și chiar dacă mi-aș împărți toată averea pentru hrana săracilor, chiar dacă mi-aș da trupul să fie ars, și n-aș avea dragoste, nu-mi folosește la nimic. [4] Dragostea este îndelung răbdătoare, este plină de bunătate: dragostea nu pizmuește; dragostea nu se laudă, nu se umflă de mândrie, [5] nu se poartă necuviincios, nu caută folosul său, nu se mânie, nu se gândește la rău, [6] nu se bucură de nelegiuire, ci se bucură de adevăr, [7] acoperă totul, crede totul, nădăjduiește totul, suferă totul. [8] Dragostea nu va pieri niciodată. Prorociile se vor sfârși⁸⁴; limbile vor înceta⁸⁵; cunoștința va avea sfârșit⁸⁶. [9] Căci cunoaștem în parte, și prorocim în parte; [10] dar când va veni ce este desăvârșit⁸⁷, acest „în parte” se va sfârși⁸⁸. [11] Când eram copil, vorbeam ca un copil, simțeam ca un copil, gândeam ca un copil; când m-am făcut om mare, am lepădat⁸⁹ ce era copilăresc. [12] Acum vedem neclar, ca prin geam⁹⁰ întunecat; dar atunci vom vedea față în față. Acum, cunosc⁹¹ în parte; dar atunci, voi cunoaște⁹² deplin, așa cum am fost și eu cunoscut pe deplin. [13] Acum dar rămân aceste trei: credința, nădejdea și dragostea; dar cea mai mare dintre ele este dragostea.

[14,1] Urmăriți dragostea. Umblați și după darurile duhovnicești, dar mai ales să prorociți. [2] În adevăr, cine vorbește în altă limbă, nu vorbește oamenilor, ci lui Dumnezeu; căci nimeni nu-l înțelege, și, cu⁹³ duhul, el spune taine⁹⁴. [3] Cine procește, dimpotrivă, vorbește oamenilor, spre zidire, sfătuire, mângâiere. [4] Cine vorbește în altă limbă, se zidește pe sine însuși⁹⁵; dar cine procește, zidește sufletește Biserica.⁹⁶ [5] Aș dori ca toți să vorbiți în alte limbi, dar mai ales să prorociți. Cine procește, este mai mare decât cine vorbește în alte limbi; afară numai dacă tălmăcește⁹⁷ aceste limbi, pentru ca să capete Biserica zidire sufletească⁹⁸. [6] În adevăr, fraților, de ce folos v-aș fi eu, dacă aș veni la voi vorbind în alte limbi, și dacă cuvântul meu nu v-ar aduce nici descoperire, nici cunoștință, nici prorocie, nici învățătură? [7] Chiar și lucrurile neînsuflețite, care dau un sunet, fie un fluier sau o alăută: dacă nu dau sunete deslușite, cine va cunoaște ce se cântă cu fluierul sau cu alăuta? [8] Și dacă trâmbița dă un sunet încurcat, cine se va pregăti de luptă? [9] Tot așa și voi, dacă nu roștiți cu limba o vorbă înțeleasă, cum se va pricepe ce spuneți? Atunci parcă ați vorbi în vânt. [10] Sunt multe feluri de limbi în lume, totuși nici una din ele nu este fără sunete înțelese. [11] Dar dacă nu cunosc înțelesul sunetului, voi fi un străin⁹⁹ pentru cel ce vorbește, și cel ce vorbește, va fi un străin pentru mine. [12] Tot așa și voi, fiindcă râvniți după daruri duhovnicești, să căutați să le aveți din belșug, în vederea zidirii sufletești a Bisericii. [13]

⁸⁴ Grecește *katargeo* = textual înseamnă a pune deoparte, precum și a nimici, a distruge (compară cu Evrei 2, 14).

⁸⁵ Grecește *pauo* = a înceta, a se pierde încetul cu încetul (compară cu încetarea zarvei în Efes, Faptele Apostolilor 20, 1: »a înceta« = *pauo*). Vorbirea în limbi nu va înceta într-o clipită la răpire (așa cum va fi de exemplu cunoștința și prorocia), ci se va pierde încetul cu încetul cu mult mai înainte (odată cu moartea celor ce au aceste daruri).

⁸⁶ Grecește *katargeo* = textual înseamnă a pune deoparte, precum și a nimici, a distruge (compară cu Evrei 2, 14).

⁸⁷ La răpire (1 Tesaloniciei 4, 13 și următoarele, 1 Corinteni 15, 51 și următoarele).

⁸⁸ Grecește *katargeo* = textual înseamnă a pune deoparte, precum și a nimici, a distruge (compară cu Evrei 2, 14).

⁸⁹ Grecește *katargeo* = textual înseamnă a pune deoparte, precum și a nimici, a distruge (compară cu Evrei 2, 14).

⁹⁰ Ferestrele în antichitate erau din geam mat.

⁹¹ Adică »eu« ca subiect. Este vorba de cunoașterea individuală și nu de ceea ce Dumnezeu ne-a descoperit obiectiv în Cuvântul Său.

⁹² Adică »eu« ca subiect.

⁹³ Adică: în puterea.

⁹⁴ În mod normal în Corint nu era situația ideală din Ierusalim din timpul Rusaliilor (Faptele Apostolilor 2: erau prezenți mulți străini). Dacă în Corint se vorbea de exemplu limba arabă, atunci în mod normal oamenii din Corint nu înțelegeau. Ceea ce se spunea era pentru ei o taină. Numai Dumnezeu înțelegea cele spuse.

⁹⁵ Deoarece vorbitorul stăpâna vorbirea sa, el era permanent zidit sufletește prin însuși mesajul spiritual (așa cum cel ce se ruga sau cel ce vestea Cuvântul profita cel mai mult din cele ce spunea), dar dragostea (1 Corinteni 13) poruncește ca alții să aibă foloase, nu numai el însuși.

⁹⁶ Folosul prorociei nu este dependent de situația de fapt. Acest dar poate fi folosit oricând spre folosul altora.

⁹⁷ Sau expune.

⁹⁸ Un fenomen supranatural în sine (ca de exemplu vorbirea în limbi) nu zidește sufletește. Numai conținutul celor spuse poate să zidească sufletește, să ducă la maturizare spirituală.

⁹⁹ Grecește *barbaros* (onomatopieic *barbarbarbarbarbar*). Așa sună pentru cei ce nu cunosc o limbă străină).

Vorbirea în alte limbi sau vorbire extatică?

De aceea, cine vorbește în altă limbă, să se roage să aibă și darul s-o tălmăcească.¹⁰⁰ [14] Fiindcă, dacă mă rog în altă limbă, duhul¹⁰¹ meu se roagă, dar mintea¹⁰² mea este fără rod. [15] Ce este de făcut atunci? Mă voi ruga cu duhul, dar mă voi ruga și cu mintea; voi cânta cu duhul, dar voi cânta și cu mintea. [16] Altmintrelea, dacă aduci mulțumiri cu duhul, cum va răspunde „Amin!”¹⁰³ la mulțumirile, pe care le aduci tu, cel lipsit de daruri, când el nu știe ce spui?¹⁰⁴ [17] Negreșit, tu mulțumești lui Dumnezeu foarte frumos, dar celălalt nu rămâne zidit suflătește. [18] Mulțumesc lui Dumnezeu că eu vorbesc în limbi mai mult decât voi toți.¹⁰⁵ [19] Dar în Biserică, voiesc mai bine să spun cinci cuvinte înțelese, ca să învăț și pe alții, decât să spun zece mii de cuvinte în altă limbă. [20] Fraților, nu fiți copii la minte¹⁰⁶; ci, la răutate fiți prunci; iar la minte fiți oameni mari.¹⁰⁷ [21] În Lege¹⁰⁸ este scris: „Voi vorbi norodului acestuia prin altă limbă¹⁰⁹ și prin buze străine; și nici așa nu Mă vor asculta, zice Domnul.”¹¹⁰ [22] Prin urmare¹¹¹, limbile sunt un semn¹¹² nu pentru cei credincioși, ci pentru cei necredincioși.¹¹³ Prorocia, dimpotrivă, este un semn nu pentru cei necredincioși, ci pentru cei credincioși. [23] Deci, dacă s-ar aduna toată Biserica la un loc, și toți ar vorbi în alte limbi, și ar intra și de cei fără daruri, sau necredincioși, n-ar zice ei că sunteți nebuni?¹¹⁴ [24] Dar dacă toți prorocesc¹¹⁵, și intră vreun necredincios sau vreunul fără daruri, el este încredințat de toți, este judecat de toți. [25] Tainele inimii lui sunt descoperite, așa că va cădea cu fața la pământ, se va închina lui Dumnezeu, și va mărturisi că, într-adevăr, Dumnezeu este în mijlocul vostru.¹¹⁶ [26] Ce este de făcut atunci, fraților? Când vă adunați laolaltă, dacă unul din voi are¹¹⁷ o cântare, altul o învățătură, altul o descoperire, altul o vorbă în altă limbă, altul o tălmăcire, toate să se facă spre zidirea suflătească. [27] Dacă sunt unii, care vorbesc în altă limbă, să vorbească numai câte doi sau cel mult trei, fiecare la rând: și unul să

¹⁰⁰ Sau s-o expună. Sub aspectul formei de durată, acest verset ar trebui să sune astfel: »De aceea, cine vorbește [mereu] într-o limbă, să se roage [mereu], ca [mereu] s-o tălmăcească.«

¹⁰¹ = duhul omului (compară cu 1 Tesaloniceni 5, 23; Psalmul 77, 7; Romani 8, 16). Duhul omului – în opoziție cu duhul animalelor (Isaia 31, 3) – are aptitudinea unei gândiri superioare, să cerceteze și să înțeleagă. Duhul lui Dumnezeu dă duhului omului cunoștință divină.

¹⁰² Grecește: *nous mou* = »sens / înțeles / afirmație / puterea de expresie / *sensul vorbirii mele*« (adică conținutul a ceea ce spun): Cuvântul *nous* înseamnă de cele mai multe ori »minte«, »atitudine morală sau spirituală«, »rațiune«. Aici însă *nous* este în opoziție cu *pneuma* (duh). Mintea însă nu poate fi contrariul duhului omului. De aceea aici este un alt înțeles al cuvântului *nous*, acela care este în concordanță cu contextul.

¹⁰³ În ebraică = Adevărat! / Într-adevăr! / Așa să fie! / Așa este! / Exact!

¹⁰⁴ Vorbitorul știe ce spune, dar cel ce nu cunoaște limba nu știe. Vorbitorul poate spune »Amin!«, în timp ce aceia care nu înțeleg limba nu pot spune.

¹⁰⁵ Pavel a avut de-a face în timpul călătoriilor lui misionare cu tot felul de grupe de vorbitori (cu barbarii pe insula Malta – Faptele Apostolilor 28, 1 -, limba licaoneană a păgânilor din Listra – Faptele Apostolilor 14, 11 -, etc.)

¹⁰⁶ Grecește *phrên*; tot așa și a doua oară în acest verset. Acest cuvânt apare în Noul Testament numai aici. S-a folosit aici, căci restul cuvintelor pentru »minte« din versetele anterioare s-au folosit în sensul mai rar întâlnit de »sensul vorbirii«.

¹⁰⁷ Credința și gândirea nu sunt în opoziție! În creștinism mintea (sănătoasă) nu trebuie »atârnată în cui«.

¹⁰⁸ Noțiunea de »Lege« înseamnă aici Vechiul Testament.

¹⁰⁹ În ebraica Vechiului Testament sunt două cuvinte pentru »limbă«: *laschon* = limbă; *saphah* = buze.

¹¹⁰ Citat din Isaia 28, 11-12. Această prorocie s-a împlinit în mod deosebit la Rusalii în Ierusalim. Dumnezeu a vorbit lui Israel prin multe limbi străine. Cu toate acestea, națiunea nu s-a reîntors la Dumnezeu, numai o rămășiță de 3.000 de oameni s-au pocăit.

¹¹¹ Prin expresia »prin urmare« Pavel deduce din Isaia 28 că vorbirea în limbi a fost hotărâtă de Dumnezeu în mod deosebit pentru cei necredincioși.

¹¹² Un semn este o indicare, un semnal. Vorbirea în limbi a fost o indicare cu privire la faptul că începând de la Rusalii (Faptele Apostolilor 2) Dumnezeu dorea să aducă Evanghelia tuturor limbilor care erau pe pământ.

¹¹³ În mod deosebit pentru necredincioșii din Israel.

¹¹⁴ Cu toate că vorbirea în limbi este pentru cei necredincioși, în situația în care cei necredincioși nu înțeleg limba străină respectivă, nu are nici un sens. Ea este chiar contraproductivă.

¹¹⁵ Grecește *propheteuo* = a proroci / a profeti; *pro-pheteuo* = textual »a vorbi (deschis)«, adică prin vorbire să aduci la lumină ceva care este ascuns (independent de faptul că lucrul ascuns este în trecut [compară cu Isaia 14, 12 și următoarele, Ezechiel 28, 12 și următoarele], în prezent [Ioan 4, 17-19] sau în viitor [Apocalipsa 1, 1 și următoarele]).

¹¹⁶ Cu toate că prorocia este în mod deosebit pentru cei credincioși, ea este totdeauna de folos și pentru cei necredincioși.

¹¹⁷ Așa era în mod normal la Corinteni. Nu era nici o urmă a unui sistem dirijat de un singur om.

Vorbirea în alte limbi sau vorbire extatică?

tălmăcească. [28] Dacă nu este cine să tălmăcească¹¹⁸, să tacă în Biserică, și să-și vorbească numai lui însuși și lui Dumnezeu. [29] Cât despre proroci, să vorbească doi sau trei, și ceilalți să judece. [30] Și dacă este făcută o descoperire unuia care șade jos, cel dintâi să tacă. [31] Fiindcă puteți să prorociți toți, dar unul după altul, pentru ca toți să capete învățătură și toți să fie îmbărbătați. [32] Duhurile¹¹⁹ prorocilor sunt supuse prorocilor¹²⁰; [33] căci Dumnezeu nu este un Dumnezeu al neorânduiei, ci al păcii,¹²¹ ca în toate Bisericile sfinților.¹²² [34] Femeile (voastre) să tacă¹²³ în Adunări¹²⁴, căci lor nu le este îngăduit¹²⁵ să ia cuvântul¹²⁶ în ele, ci să fie supuse, cum zice și Legea.¹²⁷ [35] Dacă voiesc să capete învățătură¹²⁸ asupra unui lucru, să întrebe pe bărbații lor acasă¹²⁹; căci este rușine¹³⁰ pentru o femeie să vorbească în Biserică. [36] Ce? De la voi a pornit Cuvântul lui Dumnezeu?¹³¹ Sau numai până la voi a ajuns El?¹³² [37] Dacă crede cineva că este proroc sau insuflat de Dumnezeu¹³³, să înțeleagă că ce vă scriu eu, este o poruncă a Domnului. [38] Și dacă cineva nu înțelege, să nu înțeleagă! [39] Astfel, deci, fraților, râvniți după prorocie, fără să împiedicați vorbirea în alte limbi. [40] Dar toate să se facă în chip cuviincios și cu rânduială.«

¹¹⁸ Sau interpret.

¹¹⁹ Grecește *pneuma*.

¹²⁰ Compară cu contrastul la păgâni, în 1 Corinteni 12, 2.

¹²¹ Derularea strângerilor laolaltă ale Adunării potrivit învățaturii biblice nu era stabilită mai dinainte. Trebuie să existe o libertate în lucrare.

¹²² În toate adunările creștine din timpul acela, femeile tăceau în timpul orelor de adunare, Corint însă s-a constituit ca un caz aparte.

¹²³ *Sigao* = a tăcea, a fi mut sau a fi liniștit; > *sige* = tăcere, muțenie, liniște, calm; de zece ori: în Luca 9, 36; 18, 39; 20, 26; Faptele Apostolilor 12, 17; 15, 12,13; Romani 16, 25; 1 Corinteni 14, 28,30,34.

¹²⁴ Grecește: *en tais ekklesiais* (de 2 ori; versetul 33 + 34); de 4 ori *en ekklesia*: 1 Corinteni 11, 9; 14, 19,28,35).

Interdicția cu privire la tăcere se referă la întrunirile oficiale ale Adunării. Nu orice întrunire a creștinilor este o întrunire ca Adunare (compară cu întrunirile familiale, întâlnirile de femei, grupele de tineret, școala duminicală, etc.).

¹²⁵ »nu le este îngăduit« = grecește *ou ... epitrepetai* = interzis la dispoziția divină; compară cu Faptele Apostolilor 14, 16; 16, 17; Marcu 10, 4 etc.

¹²⁶ *Laleo* = a vorbi; același cuvânt este folosit pentru Dumnezeu (1 Corinteni 14, 29), pentru aceia care se roagă, prorocesc, învață, vorbesc în alte limbi și vorbesc spre zidire; se întâlnește de 21 de ori în 1 Corinteni 14! Transcrierea »nu este îngăduit să ia cuvântul« explică înțelesul cuvântului »să tacă«.

¹²⁷ Compară cu Geneza 3, 16. Aici nu este vorba de Legea de pe Sinai (Exodul 19 și următoarele), sub care se află numai Israel, ci de porunca lui Dumnezeu dată strămoșilor oamenilor, care ca ordine în creație are înțeles universal.

¹²⁸ Adică în Adunare nu este voie nici măcar să se pună întrebări în public.

¹²⁹ *En oiko* = în opoziție cu »în Adunare«, grecește *en ekklesia*.

¹³⁰ »rușine« = *aischros*; de 4 ori în 1 Corinteni 11, 6; 14, 35; Efeseni 5, 12; Tit 1, 11.

¹³¹ O întrebare ironică: în toate adunările femeile tac. În Corint este altfel. Probabil că în privința aceasta, în Corint a fost primită o altă descoperire, pe care, din păcate, celelalte adunări nu o cunosc.

¹³² O întrebare ironică: în toate adunările femeile tac. În Corint este altfel. Probabil că undeva, în altă parte, a fost primită o altă descoperire, care, din păcate, a ajuns numai până la Corint.

¹³³ Un proroc sau în general unul care se lasă călăuzit de Duhul lui Dumnezeu, trebuie să fie în stare să recunoască că aceste îndrumări vin de la Domnul.